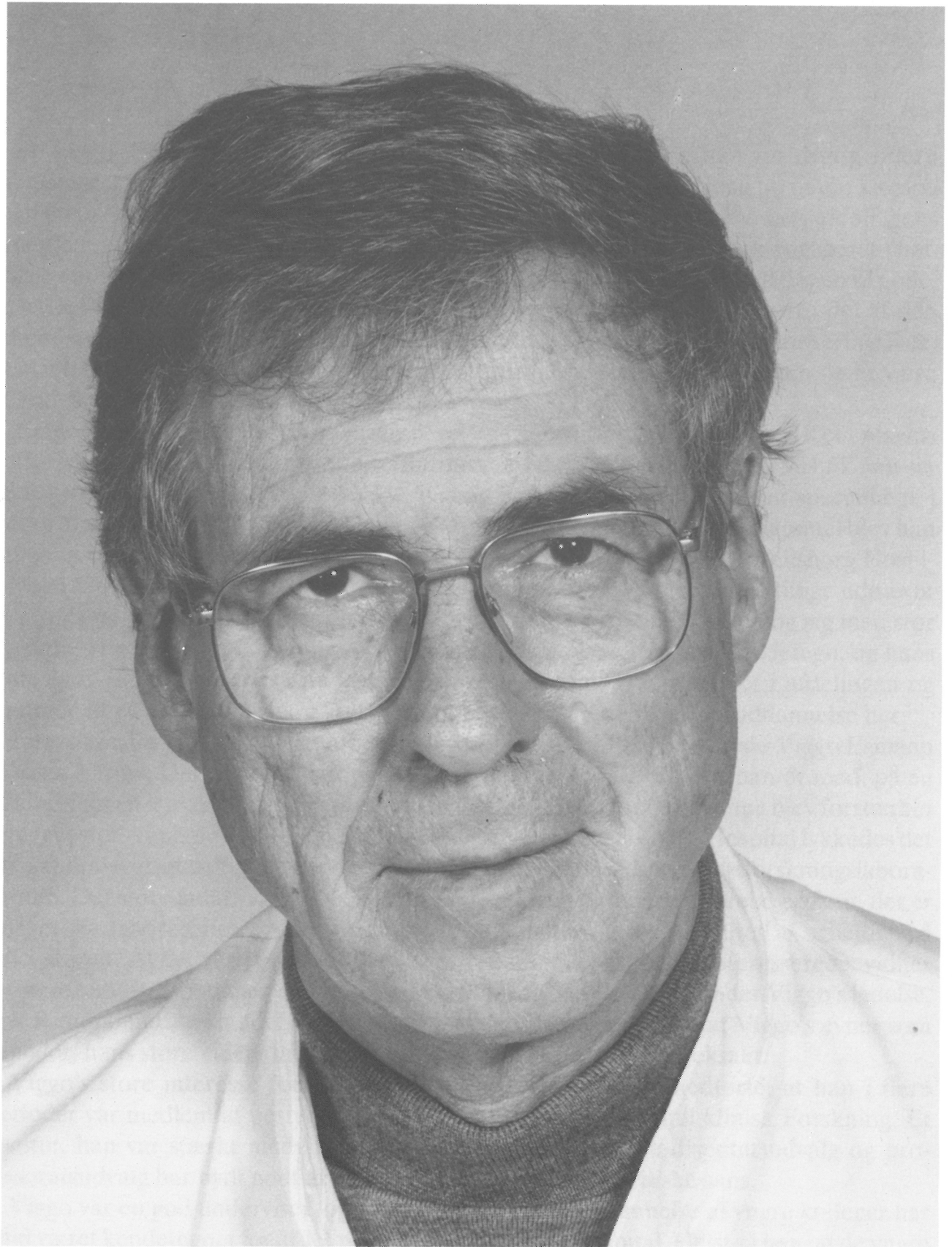

VIGGO ESMANN

9. november 1927 – 28. november 1991

Viggo Esmann

9.11.1927-28.11.1991

Ved Viggo Esmann's alt for tidlige bortgang mistede vi ikke blot en dygtig intern mediciner, men også en god kollega og ven. Til trods for, at Viggo i lang tid måtte kæmpe med en opslidende, ondartet sygdom, deltog han indtil sine sidste måneder i afdelingens arbejde, og ved hans død, 64 år gammel, mistede afdelingen en god og engageret chef. Viggo var en god administrator og forhandler, hvilket ofte er kommet afdelingen til gode, specielt i de senere år, hvor nedskæringer har overtaget en større og større del af den administrerende overlæges tid. Personalepleje stod også højt på Viggo's prioriteringsliste. Han interesserede sig for høj som lav og gjorde utrolig meget for, at afdelingen skulle være et godt sted ikke blot rent fagligt, men også menneskeligt.

Viggo Esmann voksede op i Århus og blev lægevidenskabelig kandidat ved Københavns Universitet i 1954. Efter at have været turnuskandidat ved Kjellerup Sygehus fik han sin kliniske uddannelse ved hospitaler i Århus og København. 1965 blev han speciallæge i intern medicin og i 1967 tillige speciallæge i epidemiske sygdomme. 39 år gammel blev han i 1966 assisterende overlæge ved medicinsk-epidemisk afdeling ved Marselisborg Hospital, og i 1969 blev han sideordnet overlæge samme sted. I 1977 blev Viggo tillige udnævnt til professor i intern medicin ved Aarhus Universitet, et arbejde, han påtog sig med stor dygtighed og interesse. Disciplin og ordenssans var nogle af Viggo's kendetegn, og hans store krav til en god klinisk undersøgelse prægede i høj grad arbejdet i afdelingen og smittede af på de mange yngre kolleger, som gennem årene fik deres uddannelse her.

Interessen for videnskabeligt arbejde blev tidligt vakt. I 1956 besvarede Viggo Esmann således Aarhus Universitets prisopgave i bakteriologi, og i 1962 blev han dr.med. på en afhandling om leukocyters kulhydratstofskifte. Interessen for dette emne blev forstærket under et studieophold i USA, og efter ansættelsen ved Marselisborg Hospital lykkedes det ham at opbygge et velfungerende og internationalt anerkendt leukocytforskningslaboratorium. Det store antal videnskabelige artikler, oversigtsartikler og lærebogsafsnit, der er udgået fra laboratoriet, vidner om den store aktivitet og høje kvalitet af arbejdet på laboratoriet. At det var et godt uddannelsessted for videnskabeligt interesserede, vidner de mere end 10 disputatser, der er udgået fra Marselisborg Hospital under Viggo's ledelse, om. Rundt omkring i landet sidder mange læger, der har nydt godt af Viggo's evner som vejleder, hans store viden, kritiske sans og evne til at udtrykke sig eksakt.

Viggo's store interesse for videnskabeligt arbejde generelt medførte, at han i flere perioder var medlem af bestyrelsen for Institut for eksperimentel klinisk Forskning. Et institut, han var stærkt medvirkende til blev oprettet. Mange disputatsudvalg og professoratsudvalg har nydt godt af hans store arbejdssevne og kritiske sans.

Viggo var en god underviser, og interessen for videreuddannelse af yngre kolleger har altid været kendetegnet for afdeling A på Marselisborg Hospital. Helst så han, at de yngre læger var på afdelingen nat og dag, men da dette ikke lod sig gøre, gjorde han meget for at både bedside undervisningen og den daglige undervisning ved konferencen, var af høj lødighed. De senere år beskæftigede Viggo sig med de nye uddannelsesprogrammer, inklusive optagelse af videoprogrammer af afdelingens procedurer, så ved hans bortgang stod afdelingen fuldt rustet til at møde de nye videreuddannelsesbehov.

Viggo var også en god ven, med hvem man ved ugens slutning, evt. over et glas rødvin, kunne drøfte mange aktuelle emner og problemer, der ikke kun vedrørte afdelingen. Hans store interesse var musik og kunst, og han var selv en fremragende pianist. I festligt lag bidrog han altid med en morsom tale eller sang.

Familien spillede en stor rolle for Viggo. Børn og børnebørn var en kilde til stor glæde for ham, ikke mindst under samværet i det elskede sommerhus ved Slettestrand. Det var også hos familien, at han hentede sin styrke i den sidste svære tid. Vore tanker og følelser går derfor til Lilli og børnene, som har mistet en god ægtefælle og fader.

Ære være hans minde.

Finn Trunk Black
Paul Lehm Andersen